

HELEN FIELDINGOVÁ

BRIDGET JONESOVÁ:
S ROZUMEM V KONCÍCH

HELEN FIELDINGOVÁ

BRIDGET JONESOVÁ:
S ROZUMEM V KONCÍCH

Copyright © Helen Fielding, 1999
Translation © Barbora Punge Puchalská, 2001, 2004, 2014
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2014

ISBN 978-80-7388-916-6

Ostatním Bridgetám

Poděkování

Za inspiraci, zpětnou vazbu a podporu díky Gillonu Aitkenovi, Sunetře Atkinsonové, Peteru Bennet-Jonesovi, Frankiemu Bridgewoodovi, Richardu Colesovi, Richardu Curtisovi, Scarlett Curtisové, Pam Dormanové, Ursule Doylové, Breenu Farringtonovi, Nellie Fieldingové, Fieldingovic rodině, společnosti First Circle Films, Andrewu Forbesovi, Colinu Firthovi, Paule Fletcherové, Pierci Fletcherovi, Henriettě Perkinsové, Tracey MacLeodové, Sharon Maguireové, Tině Jenkinsově, Sáře Jonesové, Emmě Parryové, Harrymu Richiemu, Sarah Sandsově, Tomu Shoneovi, Peteru Strausovi, Russi Warnerovi a společnosti Working Title Films. A zvláštní poděkování patří Kevinu Curranovi. Výzkum provedla Sára Jonesová.

1. A ŽILI ŠŤASTNĚ AŽ DO SMRTI

Pondělí, 27. ledna

58,5 kg (tuková vrstva ustálena), počet partnerů: 1 (hurá!), počet souloží: 3 (hurá!), 2100 kcal, z čehož 600 připadá na soulože, takže celkový příjem: 1500 kcal (příkladně).

7.15 Hurá! Roky divočiny jsou v tahu. Už čtyři týdny a pět dní se snažím udržovat fungující vztah s dospělým mužem, což dokazuje, že nejsem žádný vydeděnc lásky, jak jsem se dřív obávala. Cítím se báječně, jako jedenadvacetiletá Jemima Goldsmithová, nebo podobně rozzářená novomanželka, která ve svatebních šatech slavnostně otevírá onkologickou kliniku, zatímco si ji všichni představují v posteli s jejím novomanželem, bývalým kapitánem pákistánského kriketového týmu a penzistou Imranem Khanem. Aáá. Mark Darcy se právě pohnul. Možná se vzbudí a bude si se mnou povídat o mých názorech.

7.30 Mark Darcy pořád spí. Už to mám – vstanu a připravím mu fantastickou teplou snídani: párky, míchaná vejce s houbami nebo benediktýnská či florentinská vejce.

7.31 Přijde na to, co benediktýnská či florentinská vejce vlastně jsou.

7.32 Až na to, že žádné houby ani párky nemám.

7.33 Ani vajíčka.

7.34 A když o tom tak přemýšlím, nemám ani mléko.

7.35 Pořád spí. Mmm. Je krásný. Strašně ráda se na něj dívám, když spí. Má tak sexy široká ramena a chlupatý hrudník. Ne že by mi šlo jen o sex nebo tak. Zajímá mě, co má v hlavě. Mmmm.

7.37 Pořád spí. Je mi jasné, že musím být jako myška, ale možná bych ho mohla jemně probudit pomocí telepatie.

7.40 Možná mu... PFFFF!

7.50 Mark Darcy se posadil jako střela a zařval: „Bridget, necháš sakra toho civění, když spím? Najdi si nějakou jinou zábavu.“

8.45 Zastavila jsem se v bistru Coins na cappuccino, čokoládový croissant a cigaretu. To je ale úleva, když si může člověk zakouřit na veřejnosti a nemusí se přitom kontrolovat. Muž v bytě ženě ve skutečnosti velice komplikuje život, protože žena nemůže trávit v koupelně tolik času, kolik by potřebovala, ani ji nemůže proměnit v plynovou komoru, neboť má neustále strach, aby muž nepřišel pozdě do práce, aby se nepočural atd. Taký mě znepokojuje, jak si Mark skládá před spaním spodky. Připadám si podivně trapně, protože sama nechávám všechny věci na hromádce na zemi. Dnes večer se Mark zase staví, takže musím jít buď ráno, nebo večer nakoupit. No, vlastně nemusím, ale v jistém bizarním, možná atavistickém slova smyslu, což nesmím připustit před Sharon, prostě chci.

8.50 Mmm. Zajímalo by mě, jaký bude Mark Darcy otec. (Mých potomků, samozřejmě. Ne můj. To by bylo pěkně úchylné, něco na způsob Oidipa.)

8.55 No nic, nesmím být posedlá a musím přestat snít.

9.00 Zajímalo by mě, jestli nám Una a Geoffrey Alconburyovi dovolí kvůli hostině postavit na trávníku párty stan – Pfff!

Do bistra vešla drze jako opice moje matka ve skládané sukni z Country Casuals a v zeleném blejzru se zářivě zlatými knoflíky. Vypadala jako ufon, co se z ničeho nic objeví v Dolní sněmovně, vypustí sliz a klidně si přisedne k vládním ministrům.

„Nazdar, zlato,“ zatrylovala. „Jsem na cestě do Debenhams. Víím, že sem chodíš na snídani, a tak jsem si řekla, že se stavím, abychom se domluvily, kdy zajdeš k té vizážistce. Ó, mám strašnou chuť na kávu. Myslíš, že by mi mohli ohřát mléko?“

„Mami, už jsem ti řekla, že k žádné vizážistce jít nechci,“ zamumlala jsem celá rudá, zatímco se na nás všichni dívali a zdálky se k nám blížila nevrlá, určená servírka.

„Ale no tak, nebuď taková buхта, zlato. Musíš o sobě dát vědět, a ne pořád čekat, jak se věci vyvrbí. Á zdravím.“

Máma nasadila tón, který jasně vyjadřoval touhu „sprátelit se z nepochopitelných důvodů s personálem a stát se nejváženějším hostem kavárny“.

„Takže. Co-pak-si-dám? Víte co? Myslím, že si dám kávu. Vypila jsem ráno doma v Grafton Underwood s manželem Colinem tolik čaje, až se mi z něj dělá nanic. A mohla byste mi přihrát trochu mléka? Nemůžu pít v kávě studené mléko. Nedělá mi to dobře na žaludek. A moje dcera Bridget si dá...“

Grrr. Proč nám to rodiče dělají? Proč? Dovolávají se snad zoufalí zralí jedinci pozornosti a důležitosti, nebo je naše městská generace příliš zaneprázdněná a podezíravá a otevřenost a přátelství jsou nám cizí? Vzpomínám si, že když jsem poprvé přijela do Londýna, na každého jsem se usmívala, dokud se mi jeden chlap v metru neudělal na záda.

„Presso? Překapávanou? Vídeň? Se šlehačkou? Bez kofeinu? S polotučným mlékem?“ vyštěkla servírka, přisunula si k sobě

ze stolu všechny talíře a vyčítavě se na mě podívala, jako kdybych za mámu mohla já.

„Bez kofeinu, se šlehačkou a polotučným mlékem,“ špitla jsem omluvným tónem.

„Ta je nabručená. Copak neumí anglicky?“ láteřila máma za odcházející servírkou. „Londýn je ale legrační, vid’? Někteří se ani neumějí ráno obléknout.“

Dívala se na dvě elegantní pseudorastafariánky u vedlejšího stolu. Jedna ťukala do laptopu a měla na sobě boty značky Timberlands, spodičku, rastafariánskou čepici a flísovou bundu. Ta druhá byla oblečená v surfařských kraťasech, dlouhém plášti z lamí kůže a pletené čepici bhútánských pastevců s klapkami na uši. Na nohou měla turistické ponožky a jehlové podpatky a ječela do sluchátka mobilu, které měla připevněné kolem hlavy: „Fakticky mi řek, že jestli mě ještě jednou přistihne, jak hulím trávu, tak mě vykopne z bytu. A tak jsem si pomyslela: ‚Se neposer, fotříku,‘“ zatímco její šestiletá ratolest se zhnuseně nimrala v talíři hranolků.

„To ta holka mluví tak sprostě sama se sebou?“ zeptala se máma. „My ale žijeme v legračním světě, vid’? Nebylo by ti líp mezi normálními lidmi?“

„To jsou normální lidi,“ odsekla jsem našťavaně a kývla hlavou na ulici, kde zrovna naneštěstí jeptiška v hnědém hábitu tlačila v kočárku dvě děti.

„A právě proto jsi celá zmatená.“

„Já nejsem zmatená.“

„Ale jsi,“ nedala se matka. „No nic. Jak vám to klapne s Markem?“

„Skvěle,“ odvětila jsem zasněně, načež mě zpražila pohledem.

„Snad to nebereš smrtelně vážně? Vždyť víš, že si tě nevezme.“

Grr. Grrr. Sotva začnu chodit s mužským, kterého mi rok a půl dohazuje („syn Malcolma a Elaine, zlato, je rozvedený, přišerně

osamělý a bohatý...“), připadám si jako na závodě branné zdatnosti. Škrábu se nahoru po zdech a sítích, jen abych mámě přinesla velký stříbrný pohár s mašlí.

„Víš, co o tobě budou říkat,“ nedala si pokoj. „To byla snadná oběť.‘ Když Merle Robertshawová začala chodit s Percivalem, její matka prohlásila: ‚Ne abys mu dovolila, aby ho používal k něčemu jinému než k čurání.‘“

„Mami,“ zaprotestovala jsem. Z jejich úst to znělo poněkud směšně. Ještě před necelým půlrokem se tahala s portugalským průvodcem, který neudělá ani krok bez pánské příruční tašky.

„Ach, už jsem ti říkala,“ skočila mi do řeči a pokrytecky změnila téma, „že jedeme s Unou do Keni?“

„Cože!“ vyjekla jsem.

„Jedeme do Keni! Jen si to představ, zlato! Do černočerného nitra Afriky!“

Hlavou mi začaly vířit myšlenky a všechna možná vysvětlení jako v hracím automatu, než se s cinkotem zastaví. Nestala se z mámy misionářka? Nepůjčila si ve videopůjčovně znovu *Vzpomínky na Afriku*? Nevzpomněla si z ničeho nic na *Volání divočiny* a nerozhodla se chovat lvy?

„Ano, zlato. Chceme si zajet na safari, setkat se s Masaji a strávit pár dní v hotelu na pláži.“

V hracím automatu to cvaklo a na obrázcích se objevila série odpudivých výjevů, na nichž postarší německé paničky obcují na pláži s místními mladičky. Tupě jsem na mámu civěla.

„Nehodláš si zase s někým něco začít, že ne?“ zeptala jsem se. „Táta se ještě nevzpamatoval z Julia.“

„Namouduši, zlato! Vážně nevím, proč ten povyk. Julio byl pouhý přítel – dopisovali jsme si. Všichni potřebujeme přátele, zlato. Ani to nejlepší manželství ti nemůže dát všechno: přátele

všech věků, ras, víry a tříd. Člověk si přece musí rozšiřovat obzory v každém...“

„Kdy odjždíte?“

„Ještě nevím, zlato. Jen nás to tak napadlo. Už musím letět. Nashle!“

Do hajzlu. Je čtvrt na deset. Přijdu pozdě na ranní poradu.

11.00 V redakci programu Život v Británii. Naštěstí jsem přišla pozdě jen o dvě minuty. Zmuchlala jsem si kabát do koule, aby to vypadalo, že jsem v práci už několik hodin a pouze jsem se zdržela v nějaké neodkladné záležitosti na jiném oddělení, a s klidem jsem se prodírala skrz pozůstatky mizerného denního televizního vysílání, které se v nechutně otevřené kanceláři výmluvně válely na podlaze – nafukovací ovce s dírou v zadku, Claudia Schifferová v nadživotní velikosti s hlavou Madeleine Albrightové a velká lepenková cedule s nápisem PRYČ S LESBAMA! –, k Richardu Finchovi, který se honosil kotletami, slunečními brýlemi ve stylu Jarvise Cockera a oblekem na safari ze sedmdesátých let, do něhož vecpal svou odporně tělnatou figuru, a právě vřeštěl na shromážděný tým dvacetiletých reportérů.

„Tak honem, bordelářko Bridget, co chodíš pořád pozdě,“ zařval, když mě uviděl. „Neplatím ti za to, aby sis muchlala kabát a hrála si na nevinátka, ale za to, abys přišla včas a něco vymyslela.“

Ten nedostatek úcty je namouduši den ze dne nesnesitelnější.

„Tak, Bridget!“ zahřímal Richard. „Co třeba nové labouristky. Co třeba jejich image a role. Sežeň mi feministickou poslankyni Barbaru Follettovou. Ať hodí její kolegyni Margaret Beckettovou do gala. Chci záři světel. Černé minišaty. Punčochy. Chci, aby Margaret vypadala jako sexuální symbol.“

Absurdita úkolů, které mi Richard Finch zadává, občas nezná mezí. Jednoho dne budu muset přemluvit ministryni sociálních

věcí Harriet Harmanovou a ministryni zdravotnictví Tessu Jowellovou, aby se postavily vedle sebe v supermarketu, a úkolem kolemjdoucích bude poznat, která je která. Nebo se budu snažit přemluvit vrchního psovoda, aby se nechal honit po lese smečkou vzteklých lišek. Musím si najít nějaké místo umožňující lepší seberealizaci. Co třeba zdravotní sestra?

11.03 U stolu. Fajn, radši brnknu do tiskového oddělení labouristů. Mmmm. Pořád se mi vracejí vzpomínky na milování s Markem. Doufám, že dneska ráno nebyl moc otrávený. Co kdybych mu za telefonovala do práce. Není moc brzy?

11.05 Je. Jak se praví v *Jak si udržet toho pravého* – nebo to bylo v *Jak si zajistit partnerův trvalý zájem* –, souznění muže a ženy je choulostivá záležitost. Muž si musí ženu namlouvat. Počkám, až mi Mark zavolá. Asi bych se měla raději mrknout do novin, abych se dostala v otázce politiky nových labouristů do obrazu, kdyby mě náhodou spojili s Margaret Beckettovou... Pfff!

11.15 Richard Finch mě zase seřval. Přeradil mě z labouristek na hon na lišku – budu muset připravit živý vstup z Leicestershiru. Nesmím panikařit. Jsem sebejistá, chápavá, zodpovědná žena mnoha zájmů. Moje sebeuvědomění nevyhází z mých světských úspěchů, ale z mého nitra. Jsem sebejistá, chápavá... Ach bože. Venku leje jak z konve. Vůbec se mi do té promoklé ledárny nechce.

11.17 Je vlastně moc fajn, že můžu dělat interview. Mám poměrně velkou odpovědnost – ovšemže ne jako ten, kdo rozhoduje o vyslání střel s plochou dráhou letu do Iráku, nebo ten, kdo drží při srdeční operaci svorku na hlavní chlopni –, možnost potrápít před kamerou zabijáka lišek a dobrat se k jasnému konci jako Jeremy Paxman, když si podal iránského – nebo iráckého? – velvyslance.

11.20 Možná mě dokonce požádají, abych připravila příspěvek ze soudního přelíčení do hlavních večerních zpráv.

11.21 Nebo řadu krátkých specializovaných reportáží. Hurá! Fajn, raději se pustím do těch výstřížků... Ach jo. Telefon.

11.30 Už jsem ho chtěla nechat zvonit, ale napadlo mě, že by to mohl být dotazovaný dvojctíhodný sir Hugo Boynton alias zabiják lišek, který mi měl sdělit, jak se kolem sil a chlívků pro prasata dostanu na místo, a tak jsem zvedla sluchátko. Volala Magda.

„Ahoj, Bridget. Jen jsem ti chtěla říct *do hrníčku!* Do hrníčku! Udělej to do hrníčku!“

V pozadí se ozvala hlasitá rána, po ní přišel zvuk tekoucí vody a řev, jako když Srbové vraždí muslimy, následovaný hlasitým „Maminka dá na zadeček! Dá ti na zadeček!“ jako na kolovrátku.

„Magdo!“ zařvala jsem. „Jsi tam?“

„Promiň,“ řekla, když se nakonec vrátila k telefonu. „Jen jsem ti chtěla říct... dej si bimbáska do hrníčku! Jestli ho necháš venku, poteče to ven!“

„Mám rozdělanou práci,“ zaúpěla jsem. „Za dvě minuty odjízďím do Leicestershiru...“

„Bezva, fajn, já vím, já vím, vy jste všichni fantastičtí a důležití, kdežto já trčím doma se dvěma človičky, co ještě ani neumí anglicky. No nic, jen jsem ti chtěla říct, že jsem se domluvila se známým truhlářem, aby ti zítra přišel udělat ty police. Promiň, že jsem tě otravovala svými domácími starostmi. Jmenuje se Gary Wilshaw. Měj se.“

Než jsem stačila vytočit Magdino číslo, telefon znovu zazvonil. Volala vzlykající Jude.

„No tak, Jude, no tak,“ uklidňovala jsem ji, zatímco jsem si strčila sluchátko pod bradu a snažila se naházet výstřížky do kabelky.

„Ten Bidák Richard, béééééé.“

Ach bože. Po Vánocích jsme s Shaz přesvědčily Jude, že jestli se bude ještě jednou bavit s Bídákem Richardem o pohyblivých píscích jeho neschopnosti vázat se, budeme ji muset nechat odvézt do blázince. A dokud ji nepropustí do domácího ošetřování, stejně si nebudou moct několik let vyjet na prodloužený víkend, zajít do poradny ani naplánovat společnou budoucnost.

V návalu sebelásky ho Jude pustila k vodě, ostříhala si vlasy a začala chodit do svého seriózního zaměstnání v City v kožené bundě a bederních džínách. Všichni Hugové, Johnnyové a Jerreové v proužkovaných košilích, kteří si kdy marně představovali, co Jude skrývá pod kostýmekem, se rázem ocitli ve stavu priapického šílenství a večer co večer jí volali. Jenomže celá ta věc s Bídákem Richardem ji pořád rmoutí.

„Procházela jsem věci, které tady nechal, chtěla jsem je vyhodit, ale narazila jsem na jednu příručku... příručku..., která se jmenuje... jmenuje...“

„No tak. No tak. Mně to říct můžeš.“

„Která se jmenuje *Jak randit s dvacítkami: průvodce pro muže nad pětatřicet.*“

Kristepane.

„Je mi strašně, strašně...“ řekla, „už nechci znovu procházet tím peklem randění... je to neproniknutelné moře... zůstanu navždycky sama...“

Ve snaze vyvážit význam kamarádství a skutečnost, že už jsem dávno měla být v Leicestershiru, jsem Jude poskytla pouze akutní první pomoc: drž se vlastního já, asi to tam nechal schválně, ne, nezůstaneš, atd.

„Díky, Bridge,“ poděkovala Jude po chvíli očividně klidnějším hlasem. „Mohly bychom se dneska večer vidět?“

„No, víš, má přijít Mark.“

Rozhostilo se ticho.

„Fajn,“ řekla chladně. „Fajn. Užij si to.“

Ach bože, teď když mám přítele, cítím se vůči Jude a Sharon tak provinile, téměř jako zrádná a lstivá příslušnice gerily, která to hraje na dvě strany. Místo toho jsme se domluvily, že se všechny tři sejdem zítřka večer, ale že si všechno znovu hezky v klidu probereme dnes večer v telefonu, na což Jude přistoupila. Teď bych měla rychle zavolat Magdě a ujistit se, že se tolik nenudí a uvědomuje si, že na chození do práce není nic fantastického.

„Díky, Bridge,“ řekla Magda, když jsme si popovídaly. „Od porodu je mi nanic a smutno. Jeremy musí být zítřka večer opět v práci. Nechtěla by ses zastavit?“

„No, víš, máme s holkama sraz ve Stodvaadevadesátce.“

Nastala záludná pauza.

„A předpokládám, že nudným nafoukaným ženáčům je vstup zakázán.“

„Ne, ne, klidně přijď. Přijď, to bude bezva!“ přehrávala jsem. Věděla jsem, že se Jude bude zlobit, protože Bídák Richard tak přestane být středem pozornosti, ale rozhodla jsem se to nechat na později. Takže teď mám skutečně zpoždění a musím jet do Leicestershiru, aniž jsem si přečetla výstřižky o honu na lišku. Možná bych to mohla dohnat, až zastavím na křižovatce. Co kdybych rychle zavolala Marku Darcymu a řekla mu, kam jedu?

Hmm. Ne. To není dobrý tah. Ale co když se vrátím pozdě? Raději mu zavolám.

11.35 Mhm. Náš rozhovor proběhl takto:

Mark: Prosím? Darcy.

Já: Tady je Bridget.

Mark: (Pauza.) Jistě. Ehm. Všechno v pořádku?

Já: Ano. Včera večer to bylo fajn, že? Chci říct, víš, když jsme...

Mark: Ovšemže vím, ano. Dokonalé. (Pauza.) Zrovna mám schůzku s indonéským velvyslancem, šéfem Amnesty International a náměstkem ministra průmyslu a obchodu.

Já: Ach. Promiň. Jedu do Leicestershiru. Napadlo mě, že ti zavolám, kdyby se mi náhodou něco stalo.

Mark: Kdyby se ti něco...? Jako co?

Já: Třeba kdybych přijela... pozdě. (Dodala jsem nepřesvědčivě.)

Mark: Jistě. Až budeš hotová, tak zavolej, kdy přijedeš. Dobrá. Zatím ahoj.

Hmm. Myslím, že jsem mu neměla volat. V *Jak v jeho nepřítomnosti nepřijít o rozum* se výslovně praví, že muži skutečně nemají rádi, když mají spoustu práce a vy jim voláte pro nic za nic. **19.00 Zpátky doma.** Zbytek dne byl zlý sen. Po náročné cestě v hustém lijáku jsem dorazila do deštěm bičovaného Leicestershiru a třicet minut před začátkem přímého přenosu jsem zaklepala na dveře velkého čtvercového domu obklopeného vozy pro přepravu koní. Z ničeho nic se otevřely dveře a v nich se objevil vysoký muž v manšestrácích a docela sexy vytahaném svetru.

„Tss,“ ucedil a změřil si mě od hlavy k patě. „Tak pojďte krucinál dál. Vaši partáci jsou vzadu. Kde jste krucinál byla?“

„Byla jsem náhle odvolána ze žhavého politického tématu,“ prohlásila jsem namyšleně, zatímco mě zavedl do veliké kuchyně plné psů a částí postroje. Najednou se obrátil, rozzuřeně se na mě podíval a bouchl do stolu.

„Tohle má být svobodná země. Jakmile nám začnou říkat, že nesmíme v neděli krucinál na lov, kde to skončí? Pche!“

„To by se přece dalo říct i o otrokářství, ne?“ zamumlala jsem. „Nebo o řezání uší kočkám. Mně nepřipadá moc džentlmenké,

když se smečka lidí a psů honí pro legraci za jedním vystrašeným tvorečkem.“

„Viděla jste krucinál někdy, co dokáže udělat liška se slepicí?“ zahřimal sir Hugo a zbrunátněl. „Když je nebudeme lovit, zaplaví celou zemi.“

„Tak je střilejte,“ prohlásila jsem s vražedným pohledem ve tváři. „Ale humánně. A v neděli se hoňte za něčím jiným, jako třeba na chrtích dostizích. Přivažte si na lano nějaké chlupaté zvířátko napuštěné liščím pachem.“

„Máme je střílet? Už jste se někdy pokusila krucinál zastřelit lišku? Budeme se všichni koupat v kalužích krve a vaši vystrašení tvorečkové se budou zmitat ve smrtelné agonii. Chlupaté zvířátko. Grrr!“

Náhle se vrhl k telefonu a vytočil číslo. „Finchi, ty idiote!“ zařval. „Cos mi to sem poslal... nějakou zatracenou socialistku? Jestli si myslíš, že si příští neděli vyjedeš na hon...“

V tu chvíli vstrčil do dveří hlavu kameraman a nasupeně pronesl: „Á, takže už seš tady, jo?“ Pak se podíval na hodinky. „Nemyslíš, že bychom se měli třeba domluvit?“

„Chce s vámi mluvit Finch,“ podal mi sir Hugo sluchátko.

Za dvacet minut jsem pod hrozbou vyhazovu seděla na koni připravena přicválat do záběru a vyzpovídat dvojetihodného pana Panovačného v sedle.

„OK, Bridget, za patnáct vteřin jsme u tebe, jeď, jeď, jeď,“ vřeštěl mi do sluchátka Richard Finch z Londýna a já jsem podle instrukcí pobídl koně. Ale zvíře zůstalo stát jako přikované.

„Jeď, jeď, jeď, jeď, jeď!“ vrískal Richard. „Říkalas hergot, že umíš jezdit na koni.“

„Říkala jsem, že mám přirozené držení těla v sedle,“ odsekla jsem a zoufale jsem bodala koně do slabin.

„OK, Leicestere, detail na sira Huga, dokud se ta pitomá Bridget nerozhoupe – pět, čtyři, tři, dva... jed!“

Sir Pivoňka spustil hřímajícím hlasem reklamu na hon na lišku a já jsem dál zoufale pobízela koně. Zvíře se nakonec nervózně postavilo na zadní a vpadlo přímo do záběru, zatímco jsem mu visela kolem krku.

„Do prdele, stříhněte to, stříhněte to!“ ječel Richard.

„Náš čas bohužel vypršel. A nyní vracíme slovo zpátky do studia!“ zatrylovala jsem, zatímco se kuň znovu otočil a začal couvat ke kameramanovi.

Poté, co se uchichtaný štáb sbalil a odjel, vrátila jsem se zahanbeně do domu pro věci. Málem jsem vrazila do dvojctihodného Rudého obra.

„Ha!“ zahřměl. „Napadlo mě, že by vám ten hřebec mohl dát lekci. Nedáte si jednu krvavou?“

„Cože?“ nevěřila jsem. „Bloody Mary?“ Měla jsem co dělat, abych tu vodku do sebe nekopla, a pořádně jsem se napřímila. „Chcete mi říct, že jste mi úmyslně zničil reportáž?“

„Možná.“ Ušklíbl se.

„To je naprosto hanebné,“ prohlásila jsem. „A nedůstojné britského šlechtice.“

„Ha! Kuráž. Tu mám u ženských rád,“ zachraptěl a vrhl se na mě.

„Jděte ode mě!“ ohradila jsem se a uhýbala před ním. Namouduši. Co si o sobě vůbec myslel? Byla jsem tam pracovně, a ne aby mě někdo obtěžoval. V žádném slova smyslu. I když vlastně to pouze dokazuje, že se mužům líbí, když po nich ženská nejede. Musím si to zapamatovat, jednou by se mi to mohlo hodit.

Právě jsem se dotrmácela domů z Tesca s osmi nákupními taškami. Jsem fakticky unavená. Tss. Proč musím vždycky chodit

nakupovat jenom já? Jako že musím stíhat zároveň kariéru i péči o domácnost. To je jako v sedmnáctém... Jé. Bliká záznamník.

„Bridget,“ ozval se hlas Richarda Finche, „chci, abys za mnou přišla zítra ráno v devět do kanceláře. Před poradou. To znamená v devět ráno, ne v devět večer. Ráno. Za světla. Už vážně nevím, jak jinak to mám říct. Prostě tam hergot bud’.“

Podle hlasu byl pěkně naštvaný. Doufám, že mi neznemožní mít hezký byt, hezkou práci a hezkého přítele. No nic, dám Richardu Finchovi co proto kvůli novinářské bezúhonnosti. Fajn. Radši bych měla začít chystat večeři. Jsem tak utahaná.

20.30 Pomocí chardonnay jsem doplnila energii, zaházela neporádek pod pohovku, zapálila krb a svíčky, vykoupala se, umyla si vlasy, namalovala se a oblékla si velice sexy černé džíny a tílko se špagetovými ramínky. Není to zrovna pohodlné – kalhoty se mi zařezávají do rozkroku a tílko mě škrtí –, ale vypadám dobře a to je hlavní. Jak prohlásila Jerry Hallová, žena musí být v kuchyni kuchařka a v obýváku – nebo v nějakém jiném pokoji – děvka.

20.35 Hurá! Čeká nás báječný, útulný sexy večer u krbu a delikatesní těstoviny – lehké, byt’ výživné. Jsem skvělý kříženec kariéristky a přítelkyně.

20.40 Kde krucinál vězí?

20.45 Grrr. Copak má smysl lítat jako hadr na holi, když on si přijde, kdy se mu zachce?

20.50 Zatracenej Mark Darcy, jsem fakticky... Někdo zvoní. Hurá!

Měl na sobě oblek a košili s rozhalenkou a vypadal úžasně. Hned jak vešel do bytu, zahodil kufřík, vzal mě do náruče a zatočil se se mnou v sexy kolečku. „Tak rád tě vidím,“ zašeptal mi do vlasů. „Moc se mi líbila tvoje reportáž, ty jedna krasojezdkyně.“

„Nech toho,“ zaprotestovala jsem a odtáhla se. „Byla to hrůza.“

„Bylo to skvělé,“ namítl. „Lidé celá století jezdili na koni dopředu, a stačila jedna původní reportáž a jediná žena navždy změnila tvář – nebo spíš zadek – britského jezdeckví. Bylo to průkopnické, prostě triumfální.“ Unaveně se posadil na pohovku. „Jsem hotovej. Ztracení Indonésané. Průlom v otázce lidských práv vidí v tom, že než člověku ustřelí hlavu, oznámí mu, že je zatčen.“

Nalila jsem skleničku chardonnay a naservírovala mu ji ve stylu hostesky Jamese Bonda se sebejistým úsměvem: „Večeře bude za chvíli.“

„Propánakrále,“ řekl a zatvářil se vyděšeně, jako by se v mikrovlnce mohla skrývat domobrana z Dálného východu. „Tys vařila?“

„Ano,“ přitakala jsem pobouřeně. Myslela jsem si, že bude mít radost! A vůbec se nezminil o mém svůdném oblečku.

„Pojď sem,“ vybídl mě a plácl rukou do pohovky. „Jen tě škádlim. Vždycky jsem chtěl chodit s Marthou Stewartovou.“

Mazlení se mi líbilo, ale těstoviny už byly pomalu hotové a hrozilo, že se slepí.

„Půjdu nachystat večeři,“ řekla jsem a vymanila se z Markova objetí. V tu chvíli zazvonil telefon a já jsem se po něm vrhla čistě ze zvyku a v domnění, že volá on.

„Ahoj. Tady Sharon. Jak to jde s Markem?“

„Je tady,“ procedila jsem skrz sevřené zuby a rty, aby mi Mark nemohl odzírat ze rtů.

„Co?“

„Ji taji,“ procedila jsem přes zuby.

„To je v pohodě,“ prohlásil Mark a konejšivě přitakal. „Chápu, že jsem tady. Myslím, že to bychom před sebou tajit neměli.“

„OK. Poslechni si tohle,“ vyhrkla Sharon vzrušeně. „Nechceme tvrdit, že všichni muži podvádějí. Ale všichni o tom uvažují. Ne-

ustále se užírají svými sexuálními touhami, zatímco my se je snažíme potlačit...“

„Víš, Sharon, zrovna dělám těstoviny.“

„Aha, takže my ‚zrovna děláme těstoviny‘, co? Doufám, že se z tebe nestane nafoukaná holka s přítelem. Jen si to poslechni a bude ti z toho nanic.“

„Počkej,“ odsekla jsem a nervózně se podívala na Marka. Odstavila jsem těstoviny ze sporáku a vrátila se k telefonu.

„OK,“ vydechla Sharon vzrušeně. „Instinkty občas zvítězí nad rozumným uvažováním. Pokud muž chodí se ženou s velkým poprsím, vyspí se či sblíží s ženou s malým poprsím, nebo na ni bude aspoň civět. Vy si možná nemyslíte, že změna je koření života, ale věřte nám, váš přítel tak uvažuje.“

Mark začal bubnovat prsty na opěradlo pohovky.

„Shaz...“

„Počkej... počkej. Ta knížka se jmenuje *Co muži chtějí*. Jo... Pokud máte krásnou sestru nebo přítelkyni, můžete se spolehnout, že váš přítel **MYSLÍ NA TO, ŽE BY SE S NÍ VYSPAL**.“

Nastala pauza plná napjatého očekávání. Mark začal napodobovat podřezávání hrdla a splachování záchodu.

„No, není to hnus? Nejsou prostě...?“

„Shaz, můžu ti zavolat později?“

Nato mě Shaz obvinila, že jsem posedlá muži, když mám být přece feministka. Když o ně nemá zájem, proč teda čte knížku *Co muži chtějí*, ohradila jsem se. Užij se z toho stávala odporná nefeministická hádka o mužích, když jsme si uvědomily, že je to směšné, a rozloučily se s tím, že se uvidíme zítra.

„Tak!“ zvolala jsem vesele a přisedla si k Markovi na pohovku. Bohužel jsem se musela ihned zvednout, protože jsem se posadila

na nějaký předmět, z něhož se vyklubal prázdný kelímek od odtučněného jogurtu Müller.

„Ano?“ pronesl tázavě, zatímco mi utíral jogurt ze zadku. Určitě jsem ho tam nemohla mít tolik. Ani nemusel tolik tlačit, ale bylo to příjemné. Mmm.

„Dáme si večeři?“ zeptala jsem se a snažila se soustředit na kuchařské povinnosti.

Vyklopila jsem těstoviny do mísy a zalila je omáčkou, když znovu zazvonil telefon. Rozhodla jsem se, že to nezvednu, dokud nebudeme po večeři, ale pak se ozval záznamník a Judin beráncí hlas. „Bridge, jsi tam? Zvedni to, zvedni to. No tak, Bridge, prosííím.“

Zvedla jsem telefon a Mark se praštil do čela. Jde o to, že Jude i Shaz na mě byly, než jsem se seznámila s Markem, celé roky hodné, takže by pochopitelně nebylo správné, kdybych ten telefon nezvedla.

„Ahoj, Jude.“

Jude ve fitku narazila na nějaký článek, v němž byly svobodné ženy nad třicet označeny jako „ojetiny“.

„Ten chlápek tvrdí, že holky, které s ním odmítaly chodit ve dvaceti, by s ním chtěly chodit teď, ale on už je nechce,“ prohlásila smutně. „Podle něj jsou všechny vdavekchtivé a chtějí mít děti, ale jeho pravidlo zní ‚Přes pětadvacet nejdu‘.“

„Namouduši!“ zasmála jsem se radostně ve snaze potlačit nával nejistoty ve vlastním žaludku. „To je pěkná blbost. Nikdo si nemyslí, že jsi ojetina. Jen si vzpomeň na všechny ty bankéře, co ti pořád volají. Co třeba Stacey nebo Johnny?“

„Ha,“ vyprskla Jude, i když o poznání veselejším hlasem. „Včera večer jsem byla s Johnnym a jeho kamarády z Credit Suisse. Kdosi vyprávěl vtip o chlápku, který moc pil v indické restau-

raci a upadl do karmy, a Johnny to vzal doslova a zhrozil se: „Kristepane! To je hrůza. Znal jsem chlápka, co se jednou v indické restauraci přejedl a dostal z toho žaludeční vředy!“

Jude se rozesmála. Krize byla zažehnána. Ve skutečnosti nejde o nic vážného, víte, Jude je jen někdy trochu paranoidní. Ještě chvílku jsme si povídaly, a jakmile se jí vrátilo sebevědomí, přisedla jsem si k Markovi ke stolu. Jenomže těstoviny vypadaly úplně jinak, než jsem zamýšlela – v mléčné vodě se válely slepené kusy špaget.

„Chutná mi to,“ snažil se mě podpořit Mark. „Mám rád slepence. Mám rád mléko. Hmmm.“

„Neměli bychom si raději objednat pizzu?“ navrhla jsem, ale cítila jsem se jako babral a ojetina.

Objednali jsme si pizzu a snědli ji u krbu. Mark mi vyprávěl o Indonésanech. Bedlivě jsem ho poslouchala a nabídla mu svůj pohled na věc a radu, kterou označil za velice zajímavou a „svěží“. Pak jsem mu řekla o té příšerné schůzce s Richardem Finchem, na které mě nejspíš vyhodí. Mark mi výborně poradil, abych si rozmyslela, co od setkání očekávám, a zasykala Richarda Finche spoustou nápadů, kam by mě mohl poslat na reportáž, místo aby mě vyhodil. Vysvětlila jsem mu, že se to dost podobá asertivnímu způsobu myšlení, s nímž přichází *Sedm návyků skutečně efektivních lidí*, když znovu zazvonil telefon.

„Nezvedej to,“ přikázal mi Mark.

„Bridget. Tady Jude. Zvedni to. Myslím, že jsem udělala hloupost. Zavolala jsem Staceyemu, a on se ještě neozval.“

Zvedla jsem sluchátko. „Třeba nemá čas.“

„Spíš všech pět pohromadě jako ty,“ odsekl Mark.

„Zmlkni,“ sykla jsem, zatímco mi Jude všechno do detailu vložila. „Hele, jsem si jistá, že zavolá zítra. A když ne, tak se vrať

o jedno stadium seznamování *Marsu a Venuše* zpátky. Natahuje se jako gumové šle, takže na něj musíš zapůsobit svou přitažlivou silou, aby se vrátil zpátky do původní polohy.“

Když jsem položila sluchátko, Mark se díval na fotbal.

„Šle a asertivní Martťané,“ ušklíbl se. „To zní jako válečný rozkaz v zemi Hvajninimů.“

„Ty s kamarády nerozebíráš citové záležitosti?“

„Ne,“ odvětil a přepínal dálkovým ovladačem z jednoho zápasu na druhý. Okouzleně jsem na něj civěla. „Chtěl by sis to rozdat se Shazzer?“

„Prosím?“

„Chtěl by sis to rozdat se Shazzer a Jude?“

„S radostí! Myslíš s každou zvlášť, nebo s oběma najednou?“

Snažila jsem se ignorovat jeho ledabylý tón a pokračovala jsem v nátlaku. „Když ses po Vánocích seznámil se Shazzer, chtěl ses s ní vyspat?“

„No, víš, spal jsem s tebou.“

„Napadlo tě to někdy?“

„No, ovšemže mě to napadlo.“

„Cože?“ vybuchla jsem.

„Shaz je velice atraktivní. Bylo by přece divné, kdyby mě to nenapadlo, ne?“ zakřenil se nestydatě.

„A co Jude,“ pokračovala jsem rozhorleně. „Napadlo tě někdy vyspat se s Jude?“

„No, čas od času, zběžně, myslím, že ano. To je ale lidské, ne?“

„Lidské? Mě by nikdy nenapadlo vyspat se s Gilesem nebo Nigelem z vaší kanceláře.“

„Ne,“ zabrblal. „Myslím, že nejsi jediná. Bohužel. Jedině snad s výjimkou Joseho z podatelny.“

Jakmile jsme uklidili talíře a začali se mazlit na koberci, znovu zazvonil telefon.

„Nezvedej to,“ zaúpěl Mark. „Prosím tě, ve jménu Boha a všech jeho cherubínů, serafínů, svatých, archandělů, nebeských vrátných a holičů, nezvedej to.“

Mark praštil hlavou o zem a v tu chvíli ze záznamníku zahřímá mužský hlas.

„Ehm, nazdar. Tady je Giles Benwick, Markův kamarád. On u tebe asi není, co? Jen jsem mu...“ Z ničeho nic se mu zlomil hlas. „Jen jsem mu chtěl říct, že mi moje žena zrovna řekla, že se chce odstěhovat a...“

„Proboha,“ zaúpěl Mark a popadl telefon. Ve tváři se mu zračila panická hrůza. „Gilesi. Bože. Vydrž... hm... no... hm, Gilesi, myslím, že ti dám radši Bridget.“

Mmm. Gilese sice neznám, ale myslím, že jsem mu docela dobře poradila. Podařilo se mi ho uklidnit a nasměrovat k několika užitečným příručkám. Pak jsme se s Markem báječně pomilovali a v bezpečí jeho útulné hrudi jsem všechny mučivé teorie pustila z hlavy. „Nejsem ojetina?“ zamumlala jsem ze spaní, když se naklonil a sfoukl svíčku.

„Ujetá? Ne, miláčku,“ odvětil a konejšivě mě poplácal po zadku. „Možná trošku zvláštní, ale ujetá ne.“

2. MEDÚZA ÚTOČÍ

Úterý, 28. ledna

58 kg, počet vykouřených cigaret před Markem: 0 (velice dobře), tajně vykouřené cigarety: 7, nevykouřené cigarety: 47 (velice dobře).

8.00 Doma. Mark se odešel domů převléknout do pracovního, a tak si můžu zakouřit a v rámci přípravy na schůzku s Richardem Finchem posílit vnitřní růst a asertivní způsob myšlení. Snažím se v sobě vyvolat pocit sebejisté rovnováhy a... Pff! Někdo zvoní.

8.30 To byl Magdin řemeslník Gary. Do řiti řiťoucí. Zapomněla jsem, že se má stavít.

„Aha! Super! Ahoj! Mohl byste přijít za deset minut. Mám zrovna něco rozdělaného,“ zacvrlikala jsem, chytila se za břicho a schoulila se v noční košili zimou. Co bych tak asi mohla mít rozdělané? Chlapa? Nákyp? Vázu na hrnčírském kruhu, který se nesmí zastavit, jinak by hlína ztvrdla a váza zůstala nedokončená?

Když se Gary vrátil, měla jsem sice pořád mokré vlasy, ale aspoň jsem byla oblečená. Gary se ušklíbl nad dekadencí těch, kteří se válejí v posteli, zatímco opravdoví pracující jsou vzhůru tak

dlouho, že se v podstatě blíží čas jejich oběda, což ve mně vyvolalo středostavovský pocit viny.

„Nedal byste si čaj nebo kávu?“ zeptala jsem se vlídně.

„Jo. Čaj. Čtyři kostky, ale nemíchat.“

Upřeně jsem se na něj zadívala a v duchu jsem dumala, jestli to má být vtip, nebo něco na způsob kouření bez šlukování. „Fajn,“ přitakala jsem, „fajn,“ a dala jsem se do přípravy čaje, načež se Gary posadil na kuchyňský stůl a zapálil si. Už jsem chtěla čaj zalít, když jsem si uvědomila, že nemám mléko ani cukr.

Nedůvěřivě se na mě podíval a změřil si řadu prázdných lahví od vína. „Nemáte mlíko ani cukr?“

„Mléko, ehm, právě došlo a vlastně neznám nikoho, kdo by si sladil čaj... i když je to samozřejmě skvělé... ehm... sladit si čaj,“ utrousila jsem. „Skočím do obchodu.“

Když jsem se vrátila, myslela jsem si, že už si Gary aspoň přinesl náradí z auta, ale on pořád seděl na stole a začal mi vykládat dlouhý zapeklitý příběh o chytání kaprů na přehradě poblíž Hendonu. Připadala jsem si jako na pracovním obědě, kde se každý tak dlouho vzdaluje od tématu, až je příliš trapné ničit přelud čistě společenské události a na práci se vůbec nedostane.

Nakonec jsem mu do toho nesrozumitelného rybího vtipu vpadla se slovy: „Tak jo. Můžu vám ukázat, jak to chci?“ Ale hned mi došlo, že jsem udělala pěknou botu, vyloženou pitomost a dala na jevo, že mě Gary nezajímá jako člověk, ale pouze jako řemeslník, a tak jsem se vrátila k rybí anekdotě, abych mu to vynahradila.

9.15 Kancelář. Přiřídila jsem se do práce, nepřičetná z pětiminutového zpoždění, ale Richard Finch nikde. Aspoň mám čas rozpracovat svou obrannou strategii. Je ale zvláštní, že v kanceláři není ani noha. Takže je jasné, že zatímco většinou panikařím, že přijdu pozdě, a mám za to, že všichni ostatní už jsou dávno v práci

a pročítají si noviny, všichni mají zpoždění, i když ne tak velké jako já.

Fajn, sepíšu si před schůzkou nejdůležitější strategické body. Musím si to v hlavě hezky srovnat, jak mi poradil Mark.

„Richardde, ohrozil jsi mou novinářskou bezúhonnost tím, že...“

„Richardde, jak jistě víš, беру svou práci televizní reportérky velice vážně...“

„Vyser si voko, ty jeden tlustej...“

Ne, ne. Jak řekl Mark, myslí na to, co chceš ty, a na to, co chce on, a nezapomeň na asertivní způsob myšlení ze *Sedmi návyků skutečně efektivních lidí*. Áááá!

11.15 Do kanceláře přicválal pozpátku jako na koni Richard Finch v pomačkaném malinovém obleku od Galliana s akvamarínovou podšívkou.

„Bridget! Dobrá. Seš sice pako, ale seš z toho venku. Nahoře se jim to líbilo. Děsně se jim to líbilo. Děsně. Máme nápad. Co třeba zajíci, nebo gladiátor, nebo volební kampaň do Dolní sněmovny? Co třeba Chris Serle šmrncnutý Jerryem Springerem, Annekou Riceovou, Zoe Ballovou a umocněný Mikem Smithem z *Pozdně snídaňové šou*?“

„Cože?“ ohradila jsem se pobouřeně.

Ukázalo se, že moji šéfové vymysleli ponižující plán, podle něhož bych měla každý týden vyzkoušet jinou profesi, nastrojít se a naprosto to podělat. Pochopitelně jsem mu řekla, že jsem seriózní novinářka a nehodlám se tímto způsobem prostituovat, načež Richard začal nechutně trucovat a prohlásil, že bude muset zvážít, jestli programu vůbec něco přináším.

20.00 Celý den stál v práci za houby. Richard Finch se mě snažil přinutit, abych se na obrazovce objevila v obepnutých šortkách vedle papírové Fergie v nadživotní velikosti a v gymnastickém

úboru. Snažila jsem se mu asertivně sdělit, že mi to lichotí, ale myslím, že skutečná modelka by byla lepší. V tu chvíli sexuální bůh Matt z grafického oddělení přinesl kartonovou Fergie a zeptal se: „Nemáme tu celulitidu zakrýt kreslenou obručí?“

„Jo, klidně, jestli to samý uděláte i Fergie,“ odvětil Richard Finch.

Tak to stačilo. Měla jsem toho plné zuby. Řekla jsem Richardovi, že ve smlouvě nestojí nic o tom, že se mám nechat ponížovat na obrazovce, a ani za nic se k tomu nesnížím.

Když jsem se vrátila večer vyčerpaná domů, Gary tam stále byl a celý byt okupovaly spálené toasty, špinavé nádobí a časopisy *Rybář* a *Sladkovodní lov*.

„Tak co na to říkáte?“ zeptal se Gary a pyšně mi představil své dílo.

„Je to skvělé! Je to skvělé!“ rozplývala jsem se a cítila jsem, jak se mi podivně stahují rty. „Jen jedna taková drobnost. Myslíte, že byste mohl navrtat všechny podpěry tak, aby byly v řadě vedle sebe?“ Police byly ve skutečnosti zavěšeny naprosto nesouměrně a podpěry byly navrtány v různé výšce.

„No, víte, problém je v tom elektrickém kabelu, protože když budu vrtat tady v tý zdi, zkratuju celej okruh,“ spustil Gary, právě když zazvonil telefon.

„Haló?“

„Ahoj. To má být povolávací rozkaz na rande?“ Mark volal z mobilu.

„Moh bych ty podpěry akorát sundat a přinýtovat je,“ mlel Gary.

„Ty tam někoho máš?“ zapraskal Markův hlas v telefonu, podbarvený hlukem aut.

„Ne, to je jenom...“ už jsem chtěla říct zedník, ale nechtěla jsem Garyho urazit, a tak jsem to změnila na, „Gary, Magdin kamarád.“

„Co tam dělá?“

„Budete samozřejmě potřebovat novou kostru,“ dál pokračoval Gary.

„Poslyš, jsem v autě. Nechtěla bys dneska zajít na večeři s Gilesem?“

„Říkala jsem ti, že mám sraz s holkama.“

„Kristepane. Tak to budu nejspíš roztrhán na kusy, rozpitván a podroben důkladné analýze.“

„Ale nebudeš...“

„Vydrž. Projíždím pod dálnicí.“ Třikrát to zapraskalo. „Onehdy jsem potkal tvou kamarádku Rebeccu. Byla velice milá.“

„Nevěděla jsem, že znáš Rebeccu,“ hlesla jsem se zrychleným dechem.

Rebecca není žádná moje kamarádka, až na to, že se k nám vždycky přifaří, když jdeme s holkama do Stodvaadevadesátky. Potíž je v tom, že Rebecca je medúza. Příjemně a přátelsky si s ní povídáte, ale z ničeho nic ucítíte ostré žahnutí a nevíte, odkud to přišlo. Mluvíte třeba o džínách a ona z ničeho nic prohlásí: „Jistě, jestli máš problémy s celulitidou, bude ti nejlíp v něčem bezvadně striženém jako od Dolce & Gabbana...“ – sama má stehna jako novorozená žirafa – a plynule, jako kdyby se nic nestalo, přejde k plátěným chinos od DKNY.

„Bridge, jsi tam ještě?“

„Kde... kde jste se spolu viděli?“ zeptala jsem se vysokým, přiškrceným hlasem.

„Přišla se mi představit u Barkyho Thompsona včera večer.“

„Včera večer?“

„Ano, zastavil jsem se tam cestou z práce, protože jsi měla zpoždění.“

„O čem jste se bavili?“ zeptala jsem se a ucítila, jak se na mě Gary šklebí s cigaretou v puse.

„No, však to znáš. Ptala se mě na práci a mluvila hezky o tobě,“ prohodil Mark jakoby nic.

„Co říkala?“ sykla jsem.

„Že máš svobodného ducha...“ Spojení bylo na okamžik přerušeno.

Svobodného ducha? To v Rebečině podání znamená „Bridget dá každému a bere halucinogeny“.

„Myslím, že bych tam moh navrtat stropní nosník a ty police na něj zavěsit,“ spustil Gary znovu, jako kdybych vůbec netelefonovala.

„Asi bych tě neměl zdržovat, vid', když tam někoho máš,“ řekl Mark. „Měj se. Mám ti zavolat později?“

„Ano, ano, uslyšíme se později.“

Položila jsem sluchátko. Točila se mi hlava.

„Jede po jiný, co?“ zeptal se Gary, jako by mu najednou všechno podivně a naprosto nevhod došlo. Nasupeně jsem ho zpražila pohledem.

„Tak co s těmi policemi...?“

„No. Jestli je chcete mít všechny pěkně v lajně, budu vám muset přeložit vedení, což znamená shodit omítku, pokud to celý nehodíme na kus překližky. Kdybyste mi to holt řekla předem, mohly být souměrný. Myslím, že bych se do toho moh hned pustit.“ Rozhlédl se po kuchyni. „Máte tady nějaký jídlo?“

„Police jsou naprosto v pořádku, tak jak jsou,“ zadrmolila jsem.

„Kdybyste mi uvařila těstoviny, tak...“

Právě jsem Garymu vysázela na ruku 120 liber za šílené police, jen abych se ho zbavila. Bože můj, mám strašné zpoždění. Do řiti, do řiti, zase telefon.

21.05 Volal táta, což je zvláštní, protože normálně přenechává telefonické spojení mámě.

„Jen jsem chtěl vědět, jak se ti daří.“ Měl velice neobvyklý hlas.

„Fajn,“ odpověděla jsem ustaraně. „Co ty?“

„Ale dobrý, dobrý. Na zahradě je spousta práce, však to znáš, spousta, i když kvůli zimě se tam toho dělat moc nedá... A co jinak?“

„Fajn,“ odpověděla jsem. „A u vás?“

„Ale jo, jo, všechno v pořádku. A co práce? Jak se ti daří v práci?“

„V práci je to v pohodě. Chci říct katastrofa jako vždycky. Jsi v pořádku?“

„Já? Ale jistě, jsem. Brzy už nám začne padat snížek bílý, chumelit se chumelit. Takže u tebe je všechno v pořádku?“

„Ano, je. A jak se daří tobě?“

Po několika minutách jsem konečně dostala nápad, jak z té neproniknutelné konverzační smyčky ven. „A co máma?“

„No. Víš, ona, ona... ehm...“

Nastala dlouhá, trapná pauza.

„Jede do Keni. S Unou.“

Nejhorší na tom bylo, že s Juliem, portugalským turistickým průvodcem, si máma začala právě na poslední dovolené s Unou.

„Ty jedeš taky?“

„Ne, ne,“ zaburácel táta. „Netoužím vysedávat v nějaké odporné enklávě, zadělávat si na rakovinu kůže, cucat piňa coladu a dívat se, jak se kmenové tanečnice nahoře bez prostituují před chlípnyými turisty u bufetu se zítřejší snídaní.“

„Zeptala se tě vůbec?“

„No, víš, vlastně ne. Tvoje matka by stejně prohlásila, že je svépřírodná, že naše peníze jsou taky její peníze a že může svobodně poznávat svět a sama sebe, kdy se jí zachce.“

„No, pokud zůstane jen u těch dvou,“ řekla jsem. „Má tě moc ráda, tati. Viděls...“ – málem jsem vybreptla „posledně“, ale změnila jsem to na – „o Vánocích. Potřebuje jen trochu vzrušení.“

„Já vím, Bridget, ale to není všechno. Stalo se něco strašného. Počkáš chvílku?“

Mrkla jsem na hodiny. Už dávno jsem měla být v kavárně a ještě jsem ani Jude a Shaz nestihla říct, že přijde i Magda. Většinou je strašně choulostivé dávat dohromady přátele z opačných stran manželské linie, ale Magda nedávno porodila. Bála jsem se, že Judiinu rozpoložení to neudělá dobře.

„Promiň, ale musel jsem zavřít dveře.“ Táta byl zpátky u telefonu. „Takže,“ pokračoval spiklenecky, „dnes jsem poslouchal, jak tvoje matka telefonuje. Myslím, že volala do jednoho keňského hotelu. A říkala, říkala...“

„To je v pořádku. To je v pořádku. Co říkala?“

„Říkala: ‚Chceme mít každá vlastní, a žádné trpaslíky. Jedeme si tam užívat.‘“

Propánakrále.

„Copak,“ – chudák táta téměř vzlykal – „mám nechat svou manželku, aby si hned po příjezdu najala gígola?“

Na okamžik jsem byla na rozpacích. S případem „Jak poradit vlastnímu otci, když má vlastní matka sklony k promiskuitě“ jsem se nikdy v žádné příručce nesetkala.

Nakonec jsem se rozhodla, že se pokusím tátovi zvednout sebevědomí. Poradila jsem mu, ať nejdřív získá odstup a ráno ať to s mámou probere. Uvědomila jsem si, že ničeho takového bych sama schopná nebyla.

Tou dobou už jsem měla strašné zpoždění. Vysvětlila jsem tátovi, že Jude má krizi. „Jen utíkej, jen utíkej! Promluvíme si, až budeš mít čas. Nedělej si se mnou starosti!“ snažil se být přeh-

naně veselý. „Zajdu na zahradu, dokud neprší.“ Měl podivně zastřený hlas.

„Tati,“ upozornila jsem ho, „je devět večer. Je leden.“

„Á, pravda,“ přitakal. „Dobrý, dobrý. Radši si dám whisky.“
Doufám, že bude v pořádku.

Středa, 29. ledna

59,4 kg (pfff! Možná za to může ten virný měch, co mám v těle), 1 cigareta (velmi dobře), 1 práce, 1 byt, 1 přítel (nadále dobrá práce).

5.00 Do konce svého života nebudu pít.

5.15 Neustále se mi vybavují znepokojivé útržky včerejšího večera.

Když jsem se v dešti přiritila do Stodvaadevadesátky, zjistila jsem, že Magda ještě díkybohu nepřišla a Jude se už dostala do stavu, kdy pomýšlela na efekt sněhové koule a vyvozovala zásadní soudy z bezvýznamných detailů, jak před tím varují v *Nelávejte si hlavu s maličkostmi*.

„Nikdy nebudu mít děti,“ odříkávala monotónně a hleděla přitom před sebe. „Jsem ojetina. Ten chlap prohlásil, že ženy přes třicet jsou pouhé chodící, pulzující vaječníky.“

„Kristepane!“ odfrkla si Shaz a natáhla se pro láhev chardonnay. „Copak jsi nečetla *Bumerang*? Je to jen ubohoučkej pisálek, co se se svou středoanglickou propagandou snaží ženy pobít, zrecyklovat a nadělat z nich otrokyně. Doufám, že mu předčasně vypadají vlasy.“

„Jenomže jaká je pravděpodobnost, že se s někým seznámím, budu mít čas vytvořit si s ním trvalý vztah a přemluvit ho, aby se

mnou chtěl mít děti? Protože ty muži nikdy nechtějí, dokud je nemají.“

Kéz by Jude nemluvila o biologických hodinách na veřejnosti. Kvůli takovým věcem se přece trápíte v soukromí a snažíte se předstírat, že se vlastně nic neděje. Když se o tom začne mluvit v baru, zpanikaříte a připadáte si jako chodící klišé.

Shazzer naštěstí spustila svou přednášku. „Příliš mnoho žen promarní mládí tím, že přivádějí na svět děti ve svých dvaceti, třiceti a čtyřiceti letech, místo aby se soustředily na kariéru,“ zavrčela. „Jen se podívejte na tu Brazilkou, co měla dítě v šedesáti.“

„Hurá!“ vykřikla jsem. „Nikdo přece nikdy nechce mít děti teď hned, ale vždycky až tak za dva za tři roky.“

„Nulová šance,“ poznamenala Jude výhrůžně. „Magda říká, že i když měli s Jeremym po svatbě, kdykoliv se zmínila o dětech, choval se divně a prohlašoval, že to Magda bere moc vážně.“

„Cože? Dokonce i po svatbě?“ nevěřila Shaz.

„Ano,“ pípla Jude, popadla kabelku a rozmrzele odešla na záchod.

„Mám skvělý nápad, co dáme Jude k narozeninám,“ řekla Shaz. „Necháme jí zmrazit jedno vajíčko.“

„Psst.“ Zahihňala jsem se. „To by ale nemohlo být žádné překvapení, ne?“

V tom okamžiku vešla dovnitř Magda, což bylo velice nešťastné, jelikož **a)** jsem se ještě nedostala k tomu, abych holky varovala, a **b)** zažila jsem silný otřes, neboť jsem Magdu od jejího třetího porodu viděla jen jednou a ona pořád nezhubla. Měla na sobě zlatou košili a sametovou čelenku, na rozdíl od ležérně sportovních outfitů všech ostatních.

Zrovna jsem Magdě nalívala sklenici vína, když se Jude vrátila, sklouzla očima k Magdinu břichu a zašklebila se na mě. „Ahoj, Magdo,“ pozdravila nevrle. „Kdy se to má narodit?“

„Rodila jsem před pěti týdny,“ odpověděla Magda s rozechvělou bradou.

Já jsem věděla, že není dobré dávat dohromady různé druhy přátel, já jsem to věděla.

„To jsem tak tlustá?“ zeptala se mě Magda šeptem, jako by Jude se Shaz byly nepřátelé.

„Ne, vypadáš báječně,“ ujistila jsem ji. „Jen záříš.“

„Vážně?“ ožila Magda. „Ono prostě chvílku trvá... víš... než člověk splaskne. Však víš, že jsem měla mastitidu...“

Jude a Shaz se otráslý. Proč to jen nafoukané vdané paničky dělají, proč? Jakoby nic spustí vtipy o řezných ranách, stezích a potocích krve, o jedu, čolcích a bůhvíčem všem, jako by se jednalo o lehkou společenskou konverzaci.

„Takže,“ pokračovala Magda, napila se ze skleničky a šťastně se na nás usmívala jako čerstvě propuštěný vězeň. „Woney mi poradila, abych si dala do podprsenky pár zelných listů – musí to být kadeřavá kapusta –, a po pěti hodinách je infekce pryč. I když kvůli potu, mléku a výtoku to teda moc nevoní. Jeremymu samozřejmě vadilo, že lezu do postele s takovým krvácením vespod a podprsenkou nacpanou vlhkým listím, ale hrozně se mi ulevilo. Spotřebovala jsem skoro celou hlávku zelí!“

Nastala ohromená pauza. Rozhlédla jsem se ustaraně kolem, ale Jude to očividně potěšilo – uhladila si krátký top od Donny Karan, přičemž svůdně ukázala propíchnutý pupík a dokonale vytvarovanou bránici, a Shazzie si upravila ramínko své Wonderbra.

„No nic. Dost o mně. Co je nového u vás?“ zeptala se Magda vzorově, jako by měla nastudovanou jednu z knih inzerovaných v novinách s obrázkem podivně vyhlížejícího muže z padesátých let pod titulkem *Chybí vám dobrá konverzace?* „Co Mark?“

„Je prima,“ odvětila jsem šťastně. „Je mi s ním tak...“ Jude s Shazzer si vyměnily tázavé pohledy. Uvědomila jsem si, že to asi zní příliš nafoukané. „Akorát že...“ změnila jsem směr.

„Co?“ vyhrkla Jude a naklonila se dopředu.

„Možná o nic nejde. Ale dneska mi volal a řekl, že se seznámil s Rebeccou.“

„COŽĚĚĚ?“ vybuchla Shazzer. „Jak se do prdele odvažuje? Kde?“

„Včera večer na jednom večírku.“

„Co dělal včera večer na večírku?“ zajčela Jude. „S Rebeccou a bez tebe?“

Hurá! Najednou to bylo jako za starých časů. Pečlivě jsem rozpitvala celý telefonát i tón jeho hlasu, své pocity, možný dosah i skutečnost, že Mark musel jít z toho večírku přímo ke mně a zmínil se o něm a o Rebece až po celých čtyřiaadvaceti hodinách.

„To je jasná ‚zmiňovatida‘,“ prohlásila Jude.

„Co je to?“ otázala se Magda.

„No, to znamená, že celou dobu zmiňuje něčí jméno, i když to není vyloženě významné: ‚Rebecca řekla tohle‘ nebo ‚Rebecca má takové a takové auto‘.“

Magda ztichla. Přesně jsem věděla proč. Loni si pořád stěžovala, že s Jeremym není něco v pořádku, a nakonec zjistila, že má románek s jednou dívkou ze City. Podala jsem jí cigaretu.

„Vím přesně, co máš na mysli,“ pronesla Magda, strčila si do úst cigaretu a vděčně na mě kývla hlavou. „Jak to, že pořád jen chodí k tobě? Myslela jsem si, že má v Holland Parku něco jako zámeček.“

„No, má, ale zdá se, že je radši...“

„Hmm,“ zamyslela se Jude. „Četla jsi *Jak navázat vztah s mužem, který se neumí vázat?*“

„Ne.“

„Stav se potom u mě. Půjčím ti to.“

Magda vzhledla k Jude jako Prasátko v naději, že si bude moct vyjet s Medvídkem Pú a s Tygrem na výlet. „Nejspíš se jen snaží vyvléct z nakupování a uklízení,“ vyhrkla dychtivě. „Bez ohledu na pokrokové myšlení, které předstírají, jsem v životě nepotkala mužského, který by tajně nedoufal, že se o něj budete starat, jako se jeho matka starala o jeho otce.“

„Přesně tak,“ vyštěkla Shazzer a Magda se pyšně rozzářila. Řeč se bohužel okamžitě stočila na to, že Judiin Američan se ještě neozval, načež Magda vmžiku všechno zpackala. „Namouduši, Jude!“ zvolala Magda. „Nechápu, jak se můžeš vyrovnat s pádem rublu za nadšených ovací celého makléřského světa a pak se takhle stresovat kvůli jednomu pitomci.“

„No víš, Mag,“ snažila jsem se to rychle vyžehlit, „s rublem je to mnohem jednodušší než s mužským. Jeho chování řídí jasná a přesná pravidla.“

„Myslím, že by sis měla dát na pár dní pohov,“ pronesla přemýšlivě Shaz. „Pokus se na něho nemyslet, a až zavolá, buď veselá a zaneprázdněná a řekni mu, že na povídání nemáš čas.“

„Tak počkat,“ vyhrkla Magda. „Jestli s ním chceš mluvit, jaký smysl má čekat tři dny a pak říct, že nemáš čas s ním mluvit? Proč mu prostě nezavoláš?“

Jude s Shazzer na ni užasle hleděly a nevěřily, jakou šílenost ten nafoukaný ženáč navrhuje. Každý přece ví, že Anjelica Houstonová nikdy, ale nikdy Jacku Nicholsonovi nezavolala a že muži nesnesou, když je žena uhání.

Celé se to ještě víc zvrhlo, když se Magda jala s široce otevřenými očima rozprávět, že až Jude potká toho pravého, „bude to nad slunce jasnější“. O půl jedenácté Magda vyskočila ze židle se slovy: „Radši půjdu! Jeremy má být v jedenáct zpátky.“

„Proč jsi musela Magdu pozvat?“ zeptala se Jude, hned jak se za Magdou zavřely dveře.

„Bylo jí smutno,“ odvětila jsem ne zrovna přesvědčivě.

„Jo, jasně. Protože nemohla být sama dvě hodiny bez Jeremyho,“ odsekla Shazzer.

„Nemůže mít obojí. Nemůže být nafoukaný ženáč s rodinou a naříkat, že nepatří do rodiny městských singlů,“ prohlásila Jude.

„No fakticky, kdyby se ocitla uprostřed řeže moderního namlouvání, sežrali by ji zaživa,“ zamumlala Shaz.

„POZOR, POZOR, JE VYHLÁŠEN REBEČIN POPLACH,“ napodobila Jude sirénu atomového poplachu.

Vyhlédly jsme oknem na ulici, kde zrovna zastavovala Rebecca ve svém džípu Mitsubishi, jednou rukou držela volant a druhou si tiskla k uchu mobil. Vyprostila z auta svoje dlouhé nohy, zakoulela očima na někoho, kdo si dovilil jít kolem, zrovna když Rebecca telefonuje, za skřípění brzd přešla ulici – nepodívala se napravo ani nalevo –, zavířila v malé piruetě, jako by chtěla říct „Odprejskněte, tohle je můj osobní prostor“, a nakonec vrazila přímo do jedné bezdomovkyně s nákupním vozíkem a vůbec si jí nevšimla.

Rebecca vešla do baru a pohodila hlavou, až se jí dlouhé vlasy zhouply jako zářivá záclona v průvanu. „OK, už musím končit. Miluju tě! Pááá!“ řikala právě do mobilu. „Čau, čau,“ pozdravila nás, políbila, posadila se a naznačila číšníkovi, aby jí přinesl skleničku. „Jak se máte? Bridge, jak vám to klope s Markem? Musíš být strašně ráda, že máš konečně přítele.“

„Konečně.“ Grrr. Dostala jsem první žahnutí večera. „Připadáš si jako v nebi?“ vrkala. „Už tě pozval v pátek na večeři právnické společnosti?“ Mark se o večeři nějaké právnické společnosti ani slovem nezmínil.

„Ach promiň, neudělala jsem faux pas?“ zeptala se Rebecca. „Jsem si jistá, že prostě zapomněl. Nebo si možná myslí, že by toho na tebe bylo moc. Ale já si myslím, že si poradíš. Nepochybně jim budeš připadat milá.“

Jak Shazzer později prohlásila, Rebecca se nechovala jako medúza, ale spíš jako portugalská válečná loď. Rybáři se snažili ji ve svých člunech obklíčit a přitáhnout ke břehu.

Rebecca odpochoďovala za nějakými povinnostmi, takže my tři jsme nakonec skončily u Jude.

„Muž, který není schopen se vázat, si vás nepustí k tělu,“ citovala Jude, zatímco si Shaz hrála s videem a snažila se najít scénu z *Pýchy a předsudku*, v níž Colin Firth skáče do jezera.

„Dobývá vás jako potulný rytíř bez závazků a vždycky se vrací do svého hradu. Může si zavolat, kam se mu zachce, aniž o tom víte. Může si nechat svůj hrad – a sám sebe – jen pro sebe.“

„Přesně tak,“ zabrbblala Shaz. „OK, tak pojďte, už bude skákat.“

Zmlkly jsme a dívaly se, jak se Colin Firth vynořuje z jezera, ze šatů mu crčí voda a průhledná bílá košile se mu lepí na prsa. Mmm. Mmmm.

„No nic,“ bránila jsem se. „Mark přece není muž, který není schopen se vázat, protože už byl jednou ženatý.“

„Pak si možná myslí, že seš ‚holka na jednu noc‘,“ škytla Jude.

„Haj-zl!“ zažvatlala opilecky Shazzer. „Pidmej haj-zl. Tjó, koukejte na to!“

Když jsem se konečně dovekla domů, vrhla jsem se s očekáváním k záznamníku, ale ztuhla jsem hrůzou. Žádné červené

světýlko neblíkalo. Mark nevolal. Ach bože, už je šest ráno, musím se trochu vyspat.

8.30 Proč mi nezavola? Proč? Tss. Jsem sebejistá, chápavá, zodpovědná žena mnoha zájmů. Moje vědomí sebe sama záleží pouze na mně a ne na... Tak počkat. Možná mi nefunguje telefon.

8.32 Zdá se, že oznamovací tón je v pořádku, ale raději zavolám z mobilu a zkontroluju to. Jestli je rozbitý, všechno je v pořádku.

8.35 Tss. Není rozbitý. Mark rozhodně říkal, že mi večer zavolá... Super, telefon!

„Nazdar, holčičko. Nevzbudil jsem tě?“ Volal táta. Okamžitě jsem se cítila jako příšerně sobecká dcera, kterou zajímá víc vlastní čtyřtýdenní vztah než třicetileté manželství rodičů, které ohrožuje dvojice keňských urostlých gigolů.

„Co se stalo?“

„Všechno je v pořádku,“ zasmál se táta. „Začal jsem s ní mluvit o tom telefonátu a – jejdanánky – a maminka je tady.“

„Namouduši, zlato,“ řekla máma a vytrhla mu sluchátko z ruky. „Opravdu nevím, kam tatínek na ty hlouposti chodí. Řeč byla přece o hotelových postelích!“

Usmála jsem se. Očividně máme s tátou v hlavě stoku.

„Takže,“ pokračovala, „všechno je naplánováno. Odlétáme osmého února. Do Keni! Jen si to představ! Jezdit po světě jako cikáni...“

„Máti!“ vybuchla jsem.

„Co je, zlato?“

„Nemůžeš říkat jezdit po světě jako cikáni. To je rasistické.“

„Ale my přece po žádném světě jezdit nebudeme, hlupáčku. Pořídili jsme si s tatínkem ústřední topení.“

„Takové výrazy pokřivují lidské myšlení a...“

„Grrr! Někdy skutečně děláš z komára vola. Ó, už jsem ti říkala, že Julie Enderburyová čeká další mimčo?“

„Poslyš, já už vážně musím končit...“

Jak je možné, že stačí říct, že už musíte končit, a vaše matka si okamžitě vzpomene na devatenáct naprostých nesmyslů, které vám musí neprodleně sdělit?

„Ano. To už bude třetí,“ pronesla vyčítavě. „Jo, a ještě jedna věc. Dohodly jsme se s Unou, že budeme lyžovat po síti.“

„Myslím, že se říká surfovat, ale...“

„Lyžovat, surfovat, skejtovat – vždyť je to jedno, zlato. Merle s Percivalem už jsou připojeni. Však víš: Percival býval primářem popáleninového oddělení v dětské nemocnici v Northamptonu. Ještě něco, přijedete s Markem na Velikonoce?“

„Mami, už musím končit, nebo přijdu pozdě do práce,“ prohlásila jsem rezolutně. Po dalších deseti minutách plných bezvýznamných informací jsem se jí konečně zbavila a vděčně vklouzla zpátky do peřin. I když je mi trošku nanic z toho, že máma bude na rozdíl ode mě on-line. Byla jsem připojená na internet, ale společnost jménem GBH mi omylem poslala 677 naprosto stejných nevyžádaných zpráv a od té doby moje připojení nefunguje.

Čtvrtek, 30. ledna

59,4 kg (stav nouze: krajkové kalhotky se mi začaly zařezávat do kůže), počet vyzkoušených kousků krásného sexy spodního prádla: 17, počet zakoupených kousků strašidelně nevhledného spodního prádla nadměrné velikosti, určeného pro těžkou inkontinenci: 1, počet partnerů: 1 (ale všechno záleží na tom, jestli se mi před ním podaří utajit nové prádlo).

9.00 *Kavárna Coins. Nad šálkem kávy.* Hurá! Všechno je báječné! Právě mi volal Mark! Patrně mi včera večer skutečně volal, ale nenechal vzkaz, protože chtěl znovu zavolat později, jenomže usnul. Je to sice trošku podezřelé, ale pozval mě na tu právnickou večeri a jeho kolega z práce Giles prý říkal, že jsem byla v telefonu moc milá.

9.05 Ti právníci mě trochu děsí. Bude to tam samý smokink. Zeptala jsem se Marka, co se ode mě očekává, a on mi odpověděl: „Ale nic. Nelam si s tím hlavu. Prostě budeme u jednoho stolu večerět s lidma z práce. Jsou to moji přátelé. Budeš se jim líbit.“

9.11 „Budeš se jim líbit.“ Vidíte, už to je samo o sobě tiché doznání, že budu podrobena zkoušce. Takže je velice důležité udělat dobrý dojem.

9.15 Fajn, musím se na to dívat pozitivně. Budu prostě úžasná: elegantní, veselá, krásně oblečená. No jo, jenomže nemám žádné dlouhé šaty. Možná by mi něco mohla půjčit Jude nebo Magda. Fajn:

Denní režim před večerí právnické společnosti

Den první (dnes)

Navrhovaný příjem potravy:

1. Snídaně: ovocný koktejl – pomeranče, banány, hrušky, melouny nebo jiné sezonní ovoce. (Notabene: před snídaní již zkonsumováno cappuccino a čokoládový croissant.)
2. Svačina: ovoce, ale ne těsně před obědem, aby se snížila hladina enzymů.
3. Oběd: salát s proteiny.
4. Svačina: celer nebo brokolice, po práci si půjdu zacvičit.

5. Svačina po cvičení: celer.
6. Večeře: grilované kuře a zelenina vařená v páře.

18.00 Na cestě z práce. Večer jdu s Magdou nakupovat spodní prádlo, abych operativně vyřešila problémy s figurou. Magda mi půjčí šperky a velice elegantní dlouhé tmavomodré šaty, které podle ní potřebují menší „podporu“. Ale co, všechny filmové hvězdy nosí na premiéru stahovací spodní prádlo. To znamená, že nemůžu jít cvičit, ale stahovací spodní prádlo je vzhledem k nedostatku času mnohem účinnější než cvičení.

Taky jsem se rozhodla, že místo občasných návštěv fitka zítra zahájím zbrusu nový program zaměřený na zvýšení tělesné zdatnosti. Nemůžu samozřejmě čekat, že budu mít do pátku dokonalou figuru (aspoň budu svěží), a právě proto si jdu vybrat nové prádlo. O, telefon.

18.15 Volala Shazzer. V krátkosti jsem ji seznámila se svým předvečírkovským programem (včetně nešťastného debaklu s pizzou, kterou jsem si dala k obědu), ale když jsem se zmínila o zvyšování tělesné zdatnosti, Shaz mě hrobovým hlasem varovala: „Nedělej to.“

Ukázalo se, že již něco podobného absolvovala pod vedením obří ženy s ohnivě rudými vlasy, zvané Karborundum, ve stylu televizní soutěže *Gladiátoři*. Obryně postavila Shaz uprostřed tělocvičny před zrcadlo a zahřímala: „Tuk ze zadnice se vám svezl dolů a stlačil tuk na stehnech do stran, čímž vznikl efekt tzv. jezdeckých brašen.“

Představa ženy-gladiátorky mě děsí. Vždycky jsem tušila, že se *Gladiátoři* jednoho dne vymknou kontrole, začnou se živit lidským masem a producenti začnou předhazovat Karborundum a jí podobným křesťany. Shaz tvrdí, že bych to určitě měla zrušit,

ale podle mě jestli, jak tvrdí Karborundum, se tuk dokáže chovat tímto klouzavým způsobem, pak ho přece musí být možné zformovat a stlačit do přijatelnějšího tvaru – nebo dokonce do různých tvarů podle potřeby. Pořád mi vrtá hlavou jedna věc: kdybych si mohla naložit s vlastním tukem podle chuti, mělo by cenu ho redukovat? Tak mě napadlo, že bych mohla mít veliká prsa, boky a uzounký pas. Ale neznamenalo by to disponovat příliš velkým množstvím tuku? A co se dá udělat s tím přebytkem? Bylo by hloupé mít tlustá chodidla nebo uši a dokonalý zbytek těla.

„Tlusté pysky by byly v pořádku,“ mínila Shazzer, „ale ne...“ ztišila hlas do nechutného šepotu, „...ty stydké.“

Grr. Shazzer je někdy skutečně nechutná. Fajn. Musím jít. V půl sedmé máme s Magdou sraz v Marks & Spencer.

21.00 Zpátky doma. Dnešní nákup by se dal označit jako poučný. Magda mi neústupně mávala před nosem příšerně obrovskými, strašidelnými bombarděky. „Tak honem, Bridget: trendy korzety! Co třeba sedmdesátá léta, co třeba špičaté podprsenky s kosticemi, co třeba podvazkový pás,“ vyjmenovala a přitom držela v ruce černou výbavičku několikanasobné vražedkyně-cyklistky s lycrou – kraťasy a vyztuženou podprsenku s kosticemi.

„Tohle si na sebe v žádném případě nevezmu,“ procedila jsem skrz zuby. „Vrať to zpátky.“

„Proč ne?“

„Co když to někdo náhodou ucítí?“

„Namouduši, Bridget. Spodní prádlo má plnit svou úlohu. Když si chceš, řekněme, do práce vzít přiléhavé šatičky nebo kalhoty, chceš mít přece perfektní postavu, ne? V práci na tebe snad nikdo nesahá.“

„No, mohl by,“ bránila jsem se a v duchu vzpomínala, co se dělo ve výtahu, když jsem tzv. chodila – pokud se dá vůbec ten zlý sen podbarvený fobií ze závazků tak označit – s Danielem Cleaverem.

„Co třeba tohle?“ zeptala jsem se nadějně a ukázala jí nádhernou soupravu z téhož materiálu jako průsvitné černé silonky, jen s tím rozdílem, že šlo o podprsenku a kalhotky.

„Ne! Ne! Osmdesátky jsou dávno pasé. Ty potřebuješ něco takového,“ řekla Magda a zamávala čímsi, co vypadalo jako matčin elastický podvazkový pás křížený s dámskými kalhotkami s nohavičkou až ke kolenům.

„Ale co když mi někdo sáhne pod sukni?“

„Bridget, ty jsi neskutečná,“ pokárala mě hlasitě. „Copak se ráno probouzíš s myšlenkou, že ti nějaký chlap během dne strčí ruku pod sukni? To neumíš svůj sexuální chtíč krotit?“

„Ale umím,“ odsekla jsem vzdorovitě a odkráčela ke kabinkám s plnou náručí stahovacího prádla. Nakonec jsem se pokoušela nasoukat do černého elastického pouzdra, které mi sahalo až pod prsa a pořád se z obou stran ohrnovalo jako neukázněný kondom. „Co když mě v tom Mark uvidí, nebo to ucítí?“

„Nebudete se přece v právnickém klubu muchlovat. Jdete na formální večeři a Mark se bude snažit udělat dojem na kolegy. Bude se věnovat společenským povinnostem, a ne tě osahávat.“ Nejsem si jistá, že se Mark vůbec na někoho snaží udělat dojem, protože je sebejistý dost. Ale s tím prádlem má Magda pravdu. Člověk musí držet krok s dobou, a ne zamrznout někde v dávné minulosti.

Fajn, musím si jít brzy lehnout. Ve fitku jsem objednaná na osm hodin ráno. Vlastně mám dojem, že celá moje osobnost prochází změnami podobnými malému zemětřesení.

Pátek, 31. ledna: Den D

58,9 kg, 6 skleniček alkoholu (2), 12 cigaret (0), 4284 kcal (1500), kolikrát jsem zalhala instruktorovi ve fitku: 14x.*

9.30 Osobní trenéři v moderních městských fitcentrech se dnes běžně chovají jako doktoři, kteří nesložili Hippokratovu přísahu.

„Kolik skleniček alkoholu týdně vypijete?“ zeptal se mě „Rebel“, mladičkový instruktor ve fitku s vizáží Brada Pitta, zatímco jsem se snažila zdržovat dech v podprsence a kalhotkách.

„Čtrnáct až jedenadvacet,“ zalhala jsem hladce a on měl tu drzost sebou cuknout.

„Kouříte?“

„Přestala jsem,“ zabručela jsem.

Rebel ironicky sklouzl očima k mé tašce, v níž jako na potvoru ležel balíček Silk Cut Ultra. No a co?

„Kdy jste přestala?“ zeptal se upjatě a vyfukal cosi do počítače, který je určitě napojen přímo na ústředí Konzervativní strany. Takže příště, až dostanu pokutu za špatné parkování, pošlou mě přímo do výcvikového tábora.

„Dnes,“ odvětila jsem pevně. Nakonec mi pomocí speciálních kleští změřil tuk.

„Udělám si tady značky, abych věděl, co měřím,“ pronesl pannačně a po celém těle mi nakreslil zvýrazňovačem kolečka a křížky „Stačí je potřít ředidlem a budou pryč.“

Pak přišla na řadu tělocvična a série nejrůznějších cviků, při nichž jsem se musela z nevysvětlitelného důvodu dívat Rebelovi do očí a dotýkat se ho. Například jsme stáli proti sobě s rukama na ramenou a Rebel dělal dřepy, bouchal přitom zadkem do

* Číslice v závorkách označují údaje, které jsem poskytla instruktorovi.

žíněnky a já jsem se nemotorně pokoušela mírně pokrčit kolena. Ke konci už jsem si připadala, jako bychom za sebou s Rebelem měli dlouhou a intimní sexuální seanci a v podstatě jsme byli pár. Když jsem se osprchovala a oblékla se, nevěděla jsem, co mám dělat. Zdálo se mi, že bych se ho měla jít zeptat, kdy přijde na večeri. Ale ovšemže dnes večerím s Markem Darcym.

Jsem celá natěšená. Několikrát jsem si vyzkoušela svůj outfit a vypadá vážně skvěle. Mám v něm svůdně ladné křivky, a to všechno díky strašidelným kalhotkám, o kterých se Mark vůbec nemusí dozvědět. Nevidím žádný důvod, proč by ze mě nemohl být výborný doprovod. Jsem přece světačka s vlastní kariérou atd.

Půlnoc. Když jsem konečně dorazila, Mark už přecházel ve smokinku a mohutném plášti před Guildhallem. Pffjú. Miluju, když s někým chodíte, ale z ničeho nic vám připadá jako nesmírně přitažlivý cizí člověk a vy máte sto chutí upalovat domů a rozdat si to s ním, jako byste se právě seznámili. (Ovšemže s muži normálně nespím, hned jak se s nimi seznámím.) Když mě spatřil, zatvářil se otřeseně, pak se zasmál, nahodil přirozený výraz a doprovodil mě galantně ke dveřím.

„Promiň, že jdu pozdě,“ vydechla jsem.

„Nejdeš,“ odvětil, „s tím začátkem jsem ti lhal.“ Znovu se na mě zvláštěně podíval.

„Cože?“ nechápala jsem.

„Ale nic, nic,“ opáčil s přehnaným klidem a mile, jako bych byla šílenec a stála na autě se sekyrou v jedné a hlavou jeho manželky ve druhé ruce. Uniformovaný sluha nám podržel dveře a Mark mě zavedl dovnitř.

Ocitli jsme se ve vstupní hale s vysokým stropem a tmavým obkladem uprostřed starých lidí ve smokincích. Všimla jsem si,

jak se na mě nějaká žena v tuhém topu s flitry divně dívá. Mark jí s úsměvem pokývl na pozdrav a pošeptal mi do ucha: „Nechceš se jít upravit na toaletu?“

Upalovala jsem na záchod. Ve tmě taxíku jsem si bohužel místo růže nabarvila tváře tmavě šedými očními stíny, což by se mohlo stát každému, hlavně když obě šminky mají stejné balení. Když jsem vzorně vydrhnutá vyšla ven a odložila si kabát do šatny, zůstala jsem jako opařená. Mark si povídal s Rebeccou.

Měla na sobě saténové šaty s hlubokým výstřihem vepředu i vzadu, které jí těsně přiléhaly k vyzáblému tělu, a jednoznačně žádný korzet. Připadala jsem si jako táta, když přihlásil na slavnosti v Grafton Underwood do soutěže dort a po zasedání poroty na něm našel cedulku „Nesplňuje soutěžní požadavky“.

„Víš, byla to ohromná legrace,“ říkala právě Rebecca a zubila se něžně Markovi do tváře. „Ó, Bridget,“ vydechla, když jsem se k nim připojila. „Jak se máš, krásko?“ Políbila mě, ale já jsem se neubránila šklebu. „Jsi nervózní?“

„Nervózní?“ zeptal se Mark s podivem. „Proč by měla být nervózní? Je přece ztělesněním duševní rovnováhy, vid', Bridget.“

Rebecce přeběhl po tváři nepatrný náznak mrzutosti, než se znovu otřepala a řekla: „Ach, není to nádhera? Gratuluju!“ Než se nepozorovaně vytratila, vrhla po Markovi přes rameno nesmělý pohled.

„Je velice sympatická,“ řekl Mark. „Vždycky je tak milá a inteligentní.“

Vždycky?? pomyslela jsem si. Vždycky? Měla jsem za to, že se viděli teprve dvakrát. Markova ruka sklouzla nebezpečně blízko k mému korzetu, a tak jsem musela uskočit. Přistoupila k nám dvojice napomádaných náfuků a začala Markovi blahopřát k úspěchu v případě s nějakým Mexičanem. Asi minutu si ne-

nuceně poklábosil, pak se jim obratně vysmekl a zavedl mě do jídelny.

To byla okouzlující místnost: tmavé dřevo, kulaté stoly, světlo svíček a zářivý křišťál. Potíž byla v tom, že pokaždé, když mi Mark položil ruku kolem pasu, musela jsem uskočit.

Náš stůl se pomalu plnil houfem pronikavě sebevědomých, asi třicetiletých právníků. Řvali smíchy a snažili se jeden druhého trumfnout impertinentními vtípký, které jsou očividně pouhou špičkou obrovských ledovců jejich právnických a všeobecných znalostí.

„Jak poznáte, že jste závislí na internetu?“

„Dojde vám, že neznáte pohlaví svých tří nejlepších přátel.“
Hahaha hihih. Uáuáuá.

„Za každou tečku automaticky napíšete co.uk.“ PCHACHACHA!

„Veškeré úkoly zpracováváte v protokolu HMTL.“ HAAAAHA.
PCHECHECHE.

Zatímco se všichni pustili do jídla, žena jménem Louise Bartonová-Fosterová (neuvěřitelně tvrdohlavá právnička a žena, před kterou byste snědli i játra) začala řečnit o něčem, co nemělo hlavu ani patu.

„Ale svým způsobem,“ prohlásila, zatímco si zuřivě prohlížela jídelní lístek, „lze tvrdit, že kamenem úrazu celého slavného ěerem jsou Němci.“

Všechno bylo v naprostém pořádku – v tichosti jsem jedla a pila –, dokud Mark náhle neřekl: „Myslím, že máš naprostou pravdu, Louise. Pokud budu znovu volit konzervativce, chci vědět, že a) moje názory analyzují a b) reprezentují.“

Zírala jsem na něj s hrůzou ve tváři. Připadala jsem si jako můj kamarád Simon, který si kdysi na jednom večírku hrál s nějakými dětmi, a tu se objevil jejich dědeček, což nebyl nikdo jiný

než tiskový magnát Robert Maxwell. Simon se z ničeho nic podíval na ty mrňousy a viděl, že jsou to miniaturní Robertové Maxwellové s převislým obočím a mohutným podbradkem.

Uvědomuju si, že v každém novém vztahu jsou mezi partnery rozdíly, jimž se musí přizpůsobit a které je nutno vyhladit jako ostré rohy. Ale ani ve snu by mě nenapadlo, že spím s mužem, který volí konzervativce. Náhle mi došlo, že Marka Darcyho vlastně vůbec neznám, a pokud vím, třeba všechny ty měsíce, které spolu chodíme, tajně sbírá číslovaná vydání zvířecích porcelánových miniatur v čepici ze zadní stránky nedělní přílohy nebo tajně jezdí autobusem na rugbyové zápasy a hledí jako náměsíčník na ostatní řidiče přes zadní okénko.

Konverzace byla čím dál tím arogantnější a pompéznější.

„Jak můžeš vědět, že je to 4,5 až 7?“ štěkala Louise na muže, který vypadal jako princ Andrew v proužkované košili.

„No, chodil jsem v Cambridgi na ekonomii.“

„Ke komu?“ vyštěkla další dívka, jako by tím chtěla získat navrch.

„Není ti nic?“ zeptal se mě Mark koutkem úst.

„Ne,“ zamumlala jsem se sklopenou hlavou.

„Celá se... chvěješ. No tak. Co je?“

Nakonec jsem musela s pravdou ven.

„Tak jsem volil konzervativce, no a co?“ zeptal se a nedůvěřivě se na mě díval.

„Pssst,“ špitla jsem a nervózně jsem se rozhlédla kolem.

„O co ti jde?“

„Já jen,“ spustila jsem a v duchu si přála, aby tady byla Shazzer, „že kdybych volila torye, tak by se ze mě stal společenský vyvrhel. To bych se klidně mohla objevit v Café Rouge na koni se smečkou honících psů nebo pořádat večírky s nablýskanými stoly plnými exotických dobrot.“